

İsrail'in 1948'deki kuruluşu ve savunulması için verilen mücadelenin neden büyük bir zafer olduğuna dair beş argüman

İngiliz emperyalist sömürgeci gücüne, Arap feodal devletlerine ve onların Arap-Filistinli destekçilerine karşı verilen mücadelede İsrail, Kasım 1947 tarihli BM bölünme planı temelinde 14 Mayıs 1948'de kurulmuştur. O günden bugüne kadar tartışılan konular şunlardır: İsrail'in Filistin'de kurulması doğru muydu? İsrail'in kuruluşu neden dünya komünist hareketi tarafından desteklendi? İsrail/Filistin meselesine ilişkin bu ve daha pek çok soru etrafında, kendilerini komünist ya da anti-faşist olarak adlandıran gruplar arasında bile son derece büyük bir kafa karışıklığı yaşanmaktadır.

Günümüzdeki tartışmalarında, İsrail devletinin kuruluşu meselesinin tartışılmasının merkezi bir öneme sahip olduğuna inanıyoruz. İsrail'in kuruluşunun Arap-Filistinli nüfusun sürgün edilmesini amaçlayan sömürgeci bir eylem olduğu iddia edildiği için bu temel soru üzerinde bile bir anlaşmaya varılamıyorsa, o zaman daha ileri bir tartışmanın imkânsız değilse bile her halükarda çok daha zor olacağı açıktır. Zira bugün özellikle PLO, Hamas vb. gibi Filistinli örgütler tarafından savunulduğu üzere İsrail devletinin bu şekilde gayri meşrulaştırılması, doğrudan ya da dolaylı olarak İsrail'in yeni bir savaşla imha edilmesini hedeflemektedir.

Bununla birlikte, İsrail Devleti'nin kurulmasının doğru olduğu konusunda bir mutabakat olsa bile, bunun İsrail'in tarihi ve mevcut durumuyla ilgili bir dizi başka soruyu çözmeyeceği tartışmasızdır. Ancak o zaman en azından dayanışma içinde bir tartışma için bir temel atılmış olacaktır.

İsrail'in kuruluşu konusundaki mücadele her şeyden önce bir demokratik mücadele sorunudur, Yahudilere yönelik düşmanlığa karşı bir mücadele sorunudur. Ancak bu aynı zamanda anti-komünizme karşı mücadele sorunudur.

Tarihin Yahudi düşmanlığı biçimindeki tahrifatına karşı mücadelede komünist pozisyonlarla ilgilidir.

1. İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadele

Evet, bu doğru: "tarihsel Siyonizm", bir Yahudi devletinin kurulmasının Napolyon III zamanında Fransa (Moses Hess), Osmanlı İmparatorluğu yöneticileri veya Kayzer Wilhelm zamanında Almanya veya İngiliz sömürgeciliği (Theodor Herzl ve diğerleri) tarafından bir sömürge projesi olarak gerçekleştirilebileceği şeklindeki oldukça yanlış ve yerleşik fikre dayanıyordu. Bu "tarihsel Siyonizm" en geç Nazi faşizmine karşı savaştan sonra sona ermiştir: Avrupa'daki Yahudi nüfusun Nazi faşistleri tarafından endüstriyel ve devlet tarafından organize edilen toplu katliamları karşısında, Yahudi örgütleri, kendilerini Siyonist olarak adlandırsınlar ya da adlandırmassınlar, Nazilere karşı komünist örgütlerle birlikte

mücadele etmişlerdir. En geç Mayıs 1945'ten sonra şunlar oldu: Yahudi örgütleri, İngiliz sömürgeciliği ile birlikte değil, bilakis ona karşı, Shoah'dan kurtulanların ülkeye girişi için, hayatta kalan tüm Yahudilere sığınak olarak açık bir İsrail devletinin kurulması için mücadele etti. O dönemde Avrupa'da binlerce Yahudi "yerinden edilmiş kişiler" olarak adlandırılan kamplarda hala tutuluyordu.

Dolayısıyla İsrail'in Bölünme Planı temelinde kurulması, bazı Siyonist örgütlerin 20. yüzyılın başında hedeflediği gib, bu bölgede daha önce var olan bir Yahudi yönetiminin eski tarihi sınırlarının restorasyonunu hiçbir şekilde gerçekleştirmedi. BM bölünme planı ve hatta 1949'da İsrail'in ulusal sınırlarının üçte bir oranında genişletilmesi, gerici Siyonist güçlerin büyük bir kısmı için hazmedilmesi zor bir uzlaşmaydı. Temelde, mevcut durumlar ve öncülleri dikkate alınmaksızın, 2000 yıl öncesine dayanan tarihsel olaylar temelinde dünyanın herhangi bir yerinde sınırların çizilebileceği şeklindeki yanlış teoriye indirilen teorik ve siyasi bir darbeydi. İsrail devletinin amaçlanan ve daha sonra gerçekleşen topraklar üzerinde kurulması, birkaç bin yıl önce var olan bir Yahudi yönetiminin tarihi sınırlarına dayanan bir kuruluş değildi.

Bu, her ne kadar önemsiz olmasalar ve mümkün olduğunca dikkate alınmaları gerekse de sınırların belirlenmesinde tarihsel argümanların tek başına karar veremeyeceğinin koşulsuz olarak kabul edildiği gerçekçi siyasi durumdan kaynaklanan bir uzlaşmaydı. Şunun altını çizelim: İsrail devletinin kuruluşu gerici Siyonist güçlerin idealleriyle örtüşmüyordu, tersine komünist, sosyalist ve ilerici Siyonist örgütler ve güçler tarafından açıkça tanındı ve siyasi olarak zorunlu olduğu kabul edildi.

Yani tarihsel argümanlar yok muydu? Elbette vardı! Nazi caniliklerinin ardından ortaya çıkan tarihsel bir argüman oluşmuştu. Ancak aynı zamanda - çok uzun zaman önce de olsa - Yahudi dininin ve Yahudi kültürünün tarihsel köklerinin bu bölgede ortaya çıktığı da dikkate alınmış ve kabul edilmiştir. Bu durum, arka planında İngiliz sömürgeci gücünün de bulunduğu Avustralya ve Yeni Zelanda gibi devletlerin sömürgeci kuruluşundan çok farklıdır.

Kabul edilebilir tarihi nedenler arasında şunlar yer almaktadır:

- Bu bölgenin tarihsel dilinin kullanılması
- Bu bölgenin tarihsel dönemine ait festival ve bayramların güncelliği
- Yerlere tarihi isimlerin verilmesi
- O günkü Yahudi nüfusu için bu bölgenin tarihinden kaynaklanan dini ve kültürel yönleri

İsrail Devleti'nin kuruluşu İngiliz emperyalizmi olmadan ve ona karşı başarılı! Sömürgeci devletlere bel bağlayan ve Avrupa'daki Yahudi düşmanlığına karşı bir cevap olarak ortaya çıkan "tarihsel Siyonizm" artık bitmişti. Nazi faşizmi döneminde, Yahudi nüfusu partizan mücadelesinde ve Hitler karşıtı koalisyonun ordularıyla birlikte savaştı. Ancak: İngiliz emperyalizmi, Birinci Dünya Savaşı'nın sonundan beri sözde "Filistin Manda Bölgesin"de sömürgeci bir güce sahipti. İngiliz sömürgeciler Shoah'dan kurtulan Yahudilerin Filistin'e girişini maksimal olarak engellediler. İngiliz sömürgeciliği, özellikle Nazi faşizminin yenilgisinden sonra azılı bir düşman haline geldi ve askerlerini ve polis aygıtını kendi devletini kurma için, bağımsız bir İsrail için mücadele eden Yahudi savaşçılara karşı kullandı.

İngiliz sömürgeciliğine karşı verilen bu mücadele sömürgecilik karşıtı bir kurtuluş müca-

delesiydi! Aynı zamanda, İngiliz sömürgeciliğini kovmak ve emperyalist böl-yönet politikasına karşı savaşmak isteyen Filistinli Arap nüfusunun ilerici kesimleri tarafından da desteklendi. Bu mücadele zaferle sonuçlandı. Yahudi örgütlerinin silahlı mücadelesi karşısında İngiliz sömürgeci gücü şiddetli çatışmalardan sonra bu bölgeden çekilmek zorunda kaldı ve geri çekildi. Özet olarak:

İlk Argüman

İsrail'in kuruluşunun sömürgeci bir proje olduğu iddiası kesinlikle savunulamaz. İsrail, İngiliz emperyalizmine karşı mücadele içinde kurulmuştur.

2. Arap feodal devletlerinin saldırganlığına ve Arap-Filistin gerici güçlerine karşı haklı mücadele.

İngilizlerin 1948'de çekilmesinden önceki yıllarda, ilerida başka bir büyük mücadelenin olduğu zaten belliydi: Arap feodal devletlerine ve onların gerici Arap-Filistinli yardımcılara (bir Nazi işbirlikçisi ve savaş suçlusunu olan Kudüs Müftüsü dahil) karşı mücadele. Bu güçler, Nazilerin Yahudilere karşı düşmanlık geleneğine uygun olarak, Filistinli Yahudi nüfusa ve İngiliz sömürge gücünün Filistin Mandası topraklarına (büyük engellere rağmen) gelen Shoah'dan kurtulan Yahudilere karşı Yahudi düşmanı bir ajitasyon başlattılar. Arap feodal devletlerinden oluşan bir koalisyon açıkça savaş tehdidinde bulundu. Mısır'dan ve diğer Arap feodal devletlerinden paralı askerler daha savaş Mayıs 1948'de başlamadan önce ülkeye sokuldu. Filistinli Arap nüfusunun en gerici kesimleri, Yahudi nüfusa karşı silahlı saldırılar ve katliamlar gerçekleştirmeleri için kışkırtıldı ve bunu yaptılar.

Arap Birliği Genel Sekreteri Azzam, 11 Ekim 1947'de Mısır gazetesi Akhbar Al-Yom's'a verdiği bir mülakatta zaten bunu açıklamıştı:

“Bu savaş, daha sonra Moğol Savaşları veya Haçlı Seferleri gibi konuşulacak bir imha savaşı ve büyük bir katliam olacaktır.”

Ve Arap Yüksek Komitesi tarafından 1 Mayıs 1948'de ilan edildi:

“Kutsal Savaş ilan edildiğine göre bir Yahudi devletinin hayatta kalma şansı yok. Eninde sonunda tüm Yahudiler katledilecektir.” (Tercüme edilmiş ve alıntılanmıştır: Morris, Ben: A History of the first Arab-Israel War, New Haven 2008, s. 395)

Yahudilere yönelik bu aşırı düşmanlık, 1933'ten itibaren özellikle Naziler tarafından körüklenen ve yayılan uzun bir geleneğe sahiptir.

Nazilerin 1939'da Polonya'yı işgalinden önce bile, Alman Nazi faşistleri dünyanın her yerinde, sömürge altındaki ülkelerde İngiliz karşıtı hareketlerde etkili olan gerici güçlere, örgütlere ve şahsiyetlere büyük siyasi ve askeri destek vermişlerdi. Hindistan'da, İrlanda'da ve aynı zamanda İngiliz sömürgesi “Filistin Manda Bölgesi” de dahil olmak üzere Arap ülkelerinin büyük çoğunluğunda durum böyleydi. Kudüs Müftüsü daha sonra Nazi Almanyası'nın Bosnalı Müslüman SS birlikleri kurmasına yardım etmiştir.

Arap ülkelerinin Nazi-faşist savaşın bir parçası haline getirilmesi ve Nazi ideolojik-politika-

sının bu ülkelerin halkları üzerindeki etkisi, Nazi-faşistlerin hedefiydi. Ve bunu - 1945'ten sonra - azımsanmayacak ölçüde gerçekleştirmeyi başardılar. Sonuçta, birçok önemli Nazi suçlusu İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sadece Güney ve Orta Amerika ülkelerine değil, aynı zamanda “Yahudilere karşı mücadele” deneyimlerini ilgili devlet aygıtlarının hizmetine sundukları özellikle Arap ülkelerine de sığındı.

Gerici bir şekilde kışkırtılan Arap-Filistin nüfusunun ve Arap ülkelerinin büyük bölümünün Nazi faşizmine sempati duyması söz konusu olduğunda, belirleyici olan sadece Hitler karşıtı koalisyonu karşı savaşa katılma sorunu değil, şu temel zihniyettir: Hitler galip gelseydi, Arap-Filistin nüfusunun artık Yahudi göçüyle ilgili hiçbir sorunu olmayacaktı. O zaman Naziler sorunu çoktan halletmiş olacaktı. Kısacası, İngiliz mandası altındaki Filistin topraklarına Yahudi göçüne karşı sözle ve silahlı eylemlerle mücadele eden herkesi birleştiren Nazi Almanya'sına duyulan büyük sempati bu şekilde özetlenebilir.

İngiliz birliklerinin çekilmesi ve 14 Mayıs 1948'de eski İngiliz “Filistin Manda Bölgesi”nin bir kısmında İsrail Devleti'nin ilan edilmesinden sonra, Arap feodal devletleri (Mısır, Suriye, Irak, Trans-Ürdün, Lübnan) 15 Mayıs 1948'de ordularıyla ve kısmen bu ülkelere kaçan Nazi suçlularının öncü katılımıyla, İsrail Devleti'ni yok etmek amacıyla yeni kurulan İsrail'i işgal etti. Bu işgalci güçler, Yahudi silahlı kuvvetlerine ve aynı zamanda Yahudi sivil nüfusa karşı savaşan Filistinli Arap silahlı gruplar tarafından da farklı derecelerde desteklendi. Örneğin Arap gericiiler Kudüs'ün Yahudi mahallesini ele geçirdi ve burada bulunan sinagogları yıktı. Şiddetli çatışmalar başladı ve bu çatışmalar sırasında silahsız erkekler, kadınlar ve hatta çocuklar öldürüldü. Arap-Filistinli nüfus kitlesel olarak göç etti.

Bu savaşta, çoğunlukla bilinçli savaşçılardan oluşan küçük ama yeni doğmakta olan Yahudi-İsrail ordusu sonunda galip geldi. Saldırganlar geri püskürtüldü ve yenilgiye uğratıldı. Özet olarak:

İkinci Argüman

Asıl saldırganların Yahudi silahlı kuvvetleri olduğu iddiası saçmadır. Yukarıda bahsi geçen Arap devletleri yeni kurulan İsrail'i işgal etmiştir. Onlar ve onların Arap-Filistinli yardımcıları İsrail ordusu tarafından yenilgiye uğratılmış, saldırı püskürtülmüştür.

3. Neden Arap-Filistinli nüfus için ayrı bir devlet kurulmadı, neden sadece İsrail?

İngiliz sömürgecilerin çekileceği belli olduğunda, 1945 yılında yeni kurulan BM, Filistinli Arap ve Filistinli Yahudi olmak üzere kendi milliyetlerine sahip iki nüfus karşısında nasıl bir yol izleyeceğini uzun uzun tartıştı.

O zamanki sosyalist Sovyetler Birliği 1947'de diplomatik alanda BM'de devletlerin çoğunluğuna şu temel prensibi kabul ettirmişti: Filistin'deki Manda topraklarında bir Arap milliyeti ve bir Yahudi milliyeti yaşamaktadır. Her ikisinin de ortak bir iki uluslu devlet veya her birinin kendi devletini kurma hakkı bulunmaktadır. BM'nin çeşitli komisyonları toplandı. Her iki ulusun temsilcileriyle yapılan uzun oturumlar ve tartışmalardan sonra,

mevcut hararetli durum karşısında iki uluslu bir devletin mümkün olmaması halinde, ekonomik ve nüfus kriterlerine göre ayrıntılı bir bölünme planı hazırlamışlardır. Bu, BM'ye dahil olan devletler açısından iki devletin kurulmasının tamamen uygulanabilir bir plan olduğunu gösterdi.

Dünya komünist hareketinde öncü bir rol oynayan ve aynı zamanda Nazi faşizmine karşı zafer mücadelesinin ana gücü olan o günkü sosyalist Sovyetler Birliği, BM'deki temsilcilerinin konuşmalarında, eski sömürgeci güç İngiltere'nin topraklarında iki ulusun var olduğunu ayrıntılı bir şekilde açıkladı. Özellikle Yahudi milliyetinin, Avrupa'daki Yahudi nüfusunun Nazi faşizmi tarafından soykırıma uğratılmasından sonra, Yahudi nüfusunu koruyan kendi devletini kurma hakkına sahip olduğu vurgulanmıştır. Ayrıca, hiçbir zaman bir devlete sahip olmamış Filistinli Arap nüfusun da eski İngiliz sömürgeci efendilerinin bu manda topraklarının bir kısmı üzerinde kendi devletini kurma hakkına sahip olduğu açıklanmıştır.

BM iki devlete bölünme tasarısı konusunda hiçbir tartışma yapılmadı. Çünkü hem Arap devletleri hem de Arap-Filistin nüfusunun temsilcileri, Yahudi nüfusunu koruyacak bir devletin kurulmasını, herhangi bir uzlaşmaya yanaşmadan, kesin bir dille reddetti.

Gericici Arap devletlerinin yeni kurulan İsrail devletine karşı işgalinden sonra, (ki İsrail, İngiliz sömürgecilerine karşı silahlı mücadele içinde kurulmuştu ve siyasi ve manevi olarak BM'in kararlarına dayanmaktaydı) şu durum ortaya çıktı: Savaş eylemlerinden kaçan Filistinli Arap nüfusun büyük çoğunluğu artık BM'nin Filistin devleti için önerdiği ancak Filistin devletinin kurulmadığı İngiliz Filistin manda topraklarının (Wesbank ve Gazze Şeridi) bir bölümünde yaşıyordu. Her iki bölge de İsrail, Mısır ve (Trans)-Ürdün'e karşı saldırganlar tarafından ilhak edilmişti. Filistinli mülteci kamplarının sefaleti burada başladı. İsrail'i işgal ederek Arap-Filistinli nüfusun durumunu son derece kötüleştiren ne Mısır devleti ne de Ürdün devleti, Arap-Filistinli nüfusun bu kesimlerini desteklemek için insani yükümlülüklerini yerine getirdi. Aksine, bu devletler Filistin devletinin bir parçası olması gereken toprakların soyguncuları olarak hareket ettiler ve insanların çoğunu sefil konutlarında ve çadır kamplarında bıraktılar.

Arap-Filistinli gericiler tarafından propagandası yapılan ve Nakba olarak adlandırılan büyük felaket fikri, temelde savaşın kaybedilmesi ve İsrail'i bir devlet olarak ortadan kaldırmanın ve Yahudi nüfusunu kovmanın veya öldürmenin mümkün olmamasının yarattığı hayal kırıklığıdır! Özetle:

Üçüncü Argüman

Arap-Filistin nüfusunun büyük bir kısmının ülkeyi terk etmesinin nedeni her şeyden önce Arap devletleri koalisyonunun İsrail'i işgal etmesiydi. 1948/1949'da ayrı bir Arap-Filistin devletinin kurulamamış olması İsrail'in ya da "Yahudilerin suçu" değil, Arap-Filistin liderliğinin yanı sıra, belirlenen toprakları yasadışı bir şekilde işgal eden ve mülteci kamplarındaki sefaletten de sorumlu olan Mısır ve Ürdün devletlerinin suçuydu.

4. Arap devletlerinden Yahudi nüfusun sınır dışı edilmesi ve kaçması

Arap devletlerinde, özellikle de 1948'den sonra, buralardan sürülen Yahudi nüfusa karşı sadece aşırı zulüm yapılmakla kalmadı. Ayrıca Arap devletlerinde Komünist Parti üyelerine ve onların demokratik çevrelerine yönelik bir zulüm, hapis ve idam dalgası da vardı.

Pek bilinmez: yaklaşık 700.000 Yahudi, Arap devletlerinden sürülmüştür. Büyük bir kısmı İsrail'e kaçtı ve oradaki nüfusun büyük bir bölümünü oluşturdu. İsrail vatandaşı olarak kabul edildiler. Arap-İsrail çatışmasının tarihinin bu kısmından bahsedilmemesi ve bunun bilincinde olunmaması ya da bu savaş ve çatışmalardan sadece Filistinli-Arap nüfusun zarar gördüğünü iddia etmek için kasıtlı olarak gizlenmesi tesadüf değildir.

Kasım 1945 gibi erken bir tarihte, bazı Arap ülkelerindeki Yahudiler tehdit edildi, saldırıya uğradı ve dövülerek öldürüldü. Suriye'de sinagoglar ve Yahudi dükkânları saldırıya uğradı. Mısır'da Nasır ve Sedat'ın "Genç Mısır"ından devşirilen bir grup Kahire Yahudi mahallesine ve sinagoga saldırdı. Çok sayıda Yahudi öldürüldü ve yaralandı. Libya'da resmi rakamlara göre 130 Yahudi bir pogromda öldürüldü.

Aralık 1947'de, BM'nin bölünme kararından kısa bir süre sonra, başka bir terör dalgası yaşandı. Suriye'de 82 Yahudi resmi olarak katliamlarda öldürüldü.

İsrail'in kurulmasından sonra Arap ülkelerindeki Yahudi nüfusun durumu daha da kötüleşti. Mısır'da hükümet 14 Mayıs 1948 gecesi sıkıyönetim ilan etti ve 2.000 Yahudi'yi tutuklattı. Irak ve Suriye'de Yahudiler keyfi tutuklamalara maruz kaldı, sorgulandı ve dövüldü. Mülklerine el konuldu ve zorunlu vergilere tabi tutuldular. İşlerini kaybettiler ve çok sayıda yasal kısıtlamayı kabul etmek zorunda kaldılar.

1950'lerin başında, bir zamanlar 265.000 üyesi olan Fas'taki Yahudi cemaatinden geriye sadece 25.000 kişi kalmıştı. Cezayir'de 140.000 kişiden sadece 500'ü ülkede kalmıştı. Tunus'ta Yahudi cemaati 105.000'den 2.000'e düştü. 250.000 civarında Yahudi cemaatinin bulunduğu Libya, Mısır ve Irak'ta ise 1.000'den az Yahudi kaldı.

Mayıs 1948 ile Aralık 1951 arasında bu ülkelerden yaklaşık 700.000 göçmen İsrail'e geldi. Bu, yaklaşık yarısı Avrupa'dan gelen (toplama ve imha kamplarından kurtulan 100.000 kişi de dahil olmak üzere) Yahudi nüfusunu iki katına çıkardı. Özet olarak:

Dördüncü Argüman

1948/1949 savaşından sonra sadece Arap-Filistinli mültecileri yoktu (ki bunların çoğu Arap devletleri tarafından "kız ve erkek kardeşler" gibi ülkelerine alınmadı, kamplara yerleştirildi), tam tersine. İsrail'e sığınan Yahudi nüfusun Arap devletlerinden kitlesel olarak sürülmesi de söz konusuydu. İsrail'in kuruluşunun bu kadar önemli olmasının bir başka nedeni de Yahudilere yönelik düşmanlıktan etkilenen herkes için bir sığınma yeri olmasıdır.

5. Dünya komünist hareketinin İsrail devletinin kuruluşu karşısındaki tutumu ve 1948 Arap-İsrail Savaşı

İsrail Komünist Partisi'nin ve Arap devletlerinin Komünist Partilerinin belgeleri, uluslararası yönelimli "Kılcık Barış ve Halk Demokrasisi İçin" dergisindeki belgeler gibi, komünist dünya hareketinden sosyalist Sovyetler Birliği'nin tutumunun açıkça desteklendiğini, Arap devletlerinin saldırganlığının reddedildiğini ve karşı çıktığını, ancak İsrail'in kuruluşunun desteklendiğini ve memnuniyetle karşılandığını kanıtlamaktadır. Yahudi savaşçıların Çekoslovakya'dan silahlarla desteklenmesi de bunun sadece sözlü bir destek olarak kalmadığını göstermektedir.

Temmuz 1948'de Mısır, Suriye, Irak ve Filistin Ulusal Kurtuluş Birliği'nden (NLL) KP delegasyonları Beyrut'ta bir araya geldi. Filistin Mandası'nda ve Arap devletlerinde broşür olarak dağıtılan bir bildiri yayınladılar. Bildiride Arap Devletleri Birliği'nin Filistin işlerine müdahalesi şiddetle kınanıyordu. Gericici Filistinli Arap liderlerin Filistinli Arap kitlelere ülkeyi terk etme çağrısında bulunmasını kınadı. Bu gericiler bunu yaparak İngiliz ve ABD emperyalistlerinin ve iki devletli çözümün gerçekleşmesini engelleyen Yahudi güçlerin ekmeğine yağ sürmüşlerdir. Memorandum, Filistin'deki Arap nüfusunu yaşadıkları yerlerde kalmaya ve ortak bir Arap-Yahudi mücadelesinde birleşmeye çağırıyordu: Filistin'in emperyalizmden ve emperyalizmle ittifak halindeki tüm gericici güçlerden kurtarılması için. Irak'ta Beyrut Konferansı sloganları altında büyük kitlesele mitingler ve gösteriler düzenlendi. Binlerce Iraklı komünist tutuklandı. Irak Komünist Partisi'nin önde gelen dört üyesi Bağdat'ta alenen asıldı.

Arap-Filistinli (NLL) ve Yahudi-Filistinli komünistlerin (Filistin KP) Ekim 1948'de Hayfa'da İsrail KP'yi oluşturmak üzere bir araya geldikleri birleşme konferansında, temsilcileri (Tafiq Toubi) şu açıklamayı yapmıştır

"Arap gericiliği (İsrail'e karşı) yürüttüğü saldırı savaşıyla hiçbir şekilde Arap kitlelerinin çıkarlarına hizmet etmemiştir. Aksine, bu savaşla efendilerine - Anglo-Amerikan emperyalizmine - sadık bir uşak olarak hizmet etmektedir. Bu, Arap devletlerinin halklarının gerçek çıkarlarıyla taban tabana zıttır. Bununla birlikte, Arap gericiliğinin de kendi sınıfsal amaçlarının peşinden gittiğine ve Arap devletlerindeki egemen sınıfın çıkarlarına hizmet ettiğine şüphe yoktur. Ülkelerindeki ulusal kurtuluş hareketlerinin güçlenmesi, kitlelerin son derece zor yaşam koşullarının iyileştirilmesi için artan mücadelesi karşısında, bu Arap ülkelerindeki egemen sınıf, yönettiği devletlerde askeri rejimler kurmak için Filistin savaşından yararlanmak istemektedir. Egemen sınıf, acımasız bir askeri rejimle, Arap halklarının ulusal kurtuluş hareketini ve feodal ve yabancı köleliğin boyunduruğundan kurtulma hareketlerini bastırmayı amaçlamaktadır. İşçi sınıfı üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmak ve daha iyi yaşam koşulları için artan mücadelesini bastırmak, demokratik güçlere, sendika liderlerine ve komünistlere karşı ezici bir darbe indirmek istiyor. Böylece Arap gericiliği Filistin savaşını kendi sallantılı rejimlerini korumak için kullanmayı umuyor." (Kinus Ha'ichud (İsrail Komünist Partisi çerçevesinde Yahudi ve Arap Komünistlerin Birleşme Konferansı, Hayfa, 22-23 Ekim 1948), İbranice, ed. İsrail KP MK tarafından, s. 36/37)

Sosyalist Sovyetler Birliği aynı zamanda İsrail'i resmen tanıyan ilk devlet olmuştur. Özetle:

Beşinci Argüman

Anti-komünist nedenlerle de gizlenmektedir:

Tüm dünyanın devrimci ve komünist güçleri İsrail'in kuruluşunu savunmuş ve Arap devletlerinin işgalini kınamıştır.

Diğer konuların kapsamlı bir şekilde tartışılması

İsrail devletinin kuruluşu ve 1948/49'da Arap saldırganlığına karşı savunma, özellikle komünist bakış açısından doğru ve adil. Ancak bu "her şeyin halledildiği" anlamına gelmez. Sadece kağıt üzerinde değil, sahada mücadele eden demokratik-devrimci ve komünist yönelimli güçlerle - şu anda çok az sayıda - işlerin nasıl yürüdüğü ve bugün durumun ne olduğu canlı bir fikir alışverişı içinde tartışılmalı ve incelenmelidir.

- Arap-Filistinli nüfusun Yahudi halkına karşı silahlı eylemde bulunan kesimlerine karşı verilmesi gereken mücadele göz önünde bulundurulduğunda, Lechi ve Irgun gibi paramiliter Yahudi-Filistinli örgütlerin 1947-1949 savaşındaki askeri mücadelede, bazı "Yeni İsrail Tarihçilerinin" düşündüğü gibi, önenebilir sivil kayıplara yol açan yanlış kararlar alıp almadıkları ve ne ölçüde aldıkları da analiz edilmelidir.
- İsrail'in kuruluşundan önce ve kısa bir süre sonra ABD emperyalizmine sırtını dayayan Yahudi liderlerin rolü tartışılmalıdır. İsrail hükümetlerinin 1950'deki Kore Savaşı'ndan itibaren Batılı emperyalist güçlere, özellikle de ABD'ye açık yönelimi ve 1970'ler ve 1980'lerde Şili, Güney Afrika ve Nikaragua'daki demokratik mücadelelerin bastırılmasında İsrail hükümetlerinin devlet-lojistik katılımı göz ardı edilmemelidir.
- Elbette, 1956'da Süveyş Kanalı için yapılan savaş (1952'de Mısır'da aşırı gerici Nasır'ın darbesinden 4 yıl sonra) konusu tartışılabilir ve tartışılmalıdır;
- 1967, 1973 ve 1980'lerdeki Lübnan savaşı (Sabra ve Şatilla katliamı) bu yana sebep ve sonuçlarıyla diğer tüm İsrail-Arap savaşları, özellikle de birinci ve ikinci sözde "İntifada" ve diğerleri tartışılmalıdır.
- Bugün Hamas diktatörlüğü ve Abbas gibi bir Yahudi düşmanı tarafından yönetilen gerici bir PLO karşısında, İsrail hükümetinin ve ordusunun hem İsrail'de hem de Filistin özerk topraklarında Filistinli sivillere yönelik muamele yöntemleri hakkında bir tartışmaya ihtiyaç olduğuna şüphe yoktur.

İsrail'deki demokratik ilerici güçler haklı olarak bu yüzleşmeyi talep etmektedir. Elbette onlarla ve Gazze Şeridi'ndeki Hamas diktatörlüğüne ve Batı Şeria'da Abbas yönetimindeki FKÖ'nün gerici polis yönetimine karşı haklı olarak direnen tüm demokratik Filistinli Arap güçleriyle dayanışma içindeyiz.

Verlag Olga Benario und Herbert Baum

Postfach 10 20 51 - 63020 Offenbach - www.verlag-benario-baum.de -

info@verlag-benario-baum.de